

Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLEÉ, uitgever en eigenaar van dit blad.

De **POSTRIJDER** verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, Groot Markt te Tongeren.

Abonnement :

Drie maal per week : 6 fr. per jaar.
Twee " " " " 5 " " " "
Een " " " " 4 " " " "

Een blad afzonderlijk 10 centieme.
De abonnemanten zijn vooraf betaalbaarder.

Aankondigingen : 15 centieme per drukregel.

Reclamen, wonsissen en andere artikelen vooraan of binnen in het blad, 1 frank den drukregel.

DE POSTRIJDER DER PROVINCIE LIMBURG.

TONGEREN, DEN 4 NOVEMBER 1905.

De Parijische berg van Bernhertigheid

Van jaar tot jaar vindt men in Fransche bladen opzoven over den Berg van Bernhertigheid, en het is altijd weer een belangwekkend verhaal dat men daar leest, want zelfs de dorste opsomming van de inventaris van deze bank- van-leening, juist in een wereldstad als Parijs, levert stof tot de meest dramatische verbeelding.

In het vorig jaar heeft als zooveel voorgaande, het uurwerk we-er de eerste plaats ingenomen met het aantal betreft. Toen de Berg werd opgericht in 1777 vonden reeds het eerste jaar de ingebrachte urwerken veertig vaten. Heden ten dage bedragen de verpande horloges 1 jaar 45 350,000, dat is al dus 1060 per dag of 39 per uur zoodat bijna elk minuut een horloge binnengebracht wordt; en daar Parijs 2,700,000 inwoners telt, zoo moet men rekenen, dat reeds op achtjarige leeftijd de Parijzener zijn horloges gaat belezenen.

Op de horloges volgen de trouwringen, die in Parijs dus blijktbaar niet nauw sluiten. In de laatste jaren werden er 60,000 verpand. Een goetliertige dame besloot, toen zij hoorde, dat zooveel trouwringen op de bank van leening gebrachten waren, om al de symbolen van van den eerblijken trouw in te lossen en aan hune eigenaars terug te geven. Maar toen zij met den bestierder onderhandelde en vroeg hoeveel duizend frankes wel noodig waren, riep deze uit: « Ach, wij hebben voor meer dan een half miljoen trouwringen! » De koop schijnt daarop afgesprogen.

Maar er z'n heel wat stoffelijk kostbaarder voorwerpen d'n trouwringen; er wordt nu in den Berg een diadeem bewaard, die op 445 000 frank geschat is. Aan wien het toebehoort is een streng geheim, want evenals de gasten in een groot hotel, kent men de voorwerpen in eens bank- van-leening niet naar den naam van den eigenaar, maar volgens het nummer van inschrijving.

Eene belangrijke afzending is die der bronzen, die tot een keurig museum zijn verzameld want in Frankrijk dienen bronzen beeld en kunstvoorwerpen meer dan elders tot w'ning versiering; vooral Naplé in komt er in honderd gedaanten, houdingen en standen voor.

Maar naast verhalen van weelde, vertellen de stomme verzamelingen van dez' bank- van-leening eindelijk geschiedenissen van ellende en kommer; de statistiek van het afgelopen jaar noemt 38,720 tekens 17,218 kussens, 9,871 matrassen. En d'n z'n het gewoonlyk de minderen, die d' huisraad vervalt, dat biecht de hoogste cijfers v' r'komsten, — al looat ons de statistieken reissman! hoog: cijfers van inbrengst.

Er is ook een humor in den Berg van Bernhertigheid te vinden. Het is gewoonte dat 7% rente der ingebrachte goederen wordt betaald en dat wanneer deze rente over zekeren tijd niet is voldaan, de goederen verkocht worden. Zoo slaat het roerend van deze loospelling eene dasspalt, die in juni 1892 voor 18 fr. beleend werd; een ring van 7 fr. staat er sedert 1854, en in 1860 is eene broek beleend, waarvoor nog steeds trouw de verschuldigde rente wordt betaald.

Men vraagt zich af wie hier de eigenaars zijn? gienwaardis die van hun geld geen gebruik willen doen? of wel een gevoelmissen, voor wien aan het dure pand dierebare herinneringen zijn verbonden.

Soms gebeurt het dat de pandier des eigenaars zonder terugbetaling terug gegeven worden.

In 1789 gaf het Hof het voorbeeld door 300,000 Livres te schenken en de pandier der armen in te lossen.

Gedurende de belegering van Parijs in 1870, besloot de regering al het lijfgeld, dat tot bedragen onder 15 frank was beleend, aan de bezitters terug te geven, gezamenlijk tot een bedrag van 700,000 frank.

En de lueschopper Santos Dumoot schonk de helft van zijnen gewonnen prijs van 100,000 frank, om de kleeding stukken, schoenen, gereedschappen en lijfijnen in te lossen, die op den dag, dat hij zijne reis om den Ekvator overbracht, in het pandhuis waren beleend. Daartoe behoorde toen ook een gebit... waarschijnlijk beleend, omdat de eigenaar niets meer te bijten had.

Hoewel de Parijische Berg van Bernhertigheid zeker niet kieskeurig is met het aannemen van panden, werden ten vorig jaar 55,000 voorwerpen geweigerd.

Ongeklukkigen, wier bezit nog te elendig was voor de bank van leening!

Men vraagt zich af wie hier de eigenaars zijn? gienwaardis die van hun geld geen gebruik willen doen? of wel een gevoelmissen, voor wien aan het dure pand dierebare herinneringen zijn verbonden.

Soms gebeurt het dat de pandier des eigenaars zonder terugbetaling terug gegeven worden.

In 1789 gaf het Hof het voorbeeld door 300,000 Livres te schenken en de pandier der armen in te lossen.

Gedurende de belegering van Parijs in 1870, besloot de regering al het lijfgeld, dat tot bedragen onder 15 frank was beleend, aan de bezitters terug te geven, gezamenlijk tot een bedrag van 700,000 frank.

En de lueschopper Santos Dumoot schonk de helft van zijnen gewonnen prijs van 100,000 frank, om de kleeding stukken, schoenen, gereedschappen en lijfijnen in te lossen, die op den dag, dat hij zijne reis om den Ekvator overbracht, in het pandhuis waren beleend. Daartoe behoorde toen ook een gebit... waarschijnlijk beleend, omdat de eigenaar niets meer te bijten had.

Hoewel de Parijische Berg van Bernhertigheid zeker niet kieskeurig is met het aannemen van panden, werden ten vorig jaar 55,000 voorwerpen geweigerd.

Ongeklukkigen, wier bezit nog te elendig was voor de bank van leening!

En de lueschopper Santos Dumoot schonk de helft van zijnen gewonnen prijs van 100,000 frank, om de kleeding stukken, schoenen, gereedschappen en lijfijnen in te lossen, die op den dag, dat hij zijne reis om den Ekvator overbracht, in het pandhuis waren beleend. Daartoe behoorde toen ook een gebit... waarschijnlijk beleend, omdat de eigenaar niets meer te bijten had.

Hoewel de Parijische Berg van Bernhertigheid zeker niet kieskeurig is met het aannemen van panden, werden ten vorig jaar 55,000 voorwerpen geweigerd.

Ongeklukkigen, wier bezit nog te elendig was voor de bank van leening!

Hoewel de Parijische Berg van Bernhertigheid zeker niet kieskeurig is met het aannemen van panden, werden ten vorig jaar 55,000 voorwerpen geweigerd.

Ongeklukkigen, wier bezit nog te elendig was voor de bank van leening!

Ongeklukkigen, wier bezit nog te elendig was voor de bank van leening!

De goede buurman.

M. Bonneuil trok een leetlijk gezicht toen hij terug thuis kwam.

Op de binnenplaats der hoeve ontaarde de men m'ng van beestvoeten, die men uit de koorngroef haalde, en dat rook zuur

- Poeh! riep hij uit, wat een vuilen reuk!
- Men heeft er weer een gestolen, zegde hem Baptist, de opperknecht. Er ontbrak wel een halve kruisvoage cracht aan
- Wie kan dat toch zijn?
- Er is slechts Trifaille als buurman, antwoordde de knecht. Wie wilt gij verdoenen? Al de anderen zijn te ver om zich met zoo iets te vermaken.
- Ik zal zien! besloot M. Bonneuil. Hij ging zich binnenshuis versoormen, want het was koud het was in Januari.
- M. Bonneuil, de miljoenenbezitter, zool als men hem noemde in het land, was

Zij hield op met snikken, nam den zakdoek van de oogen en herhaalde verband:

- Bij uwe familie!
- Ja bij mijne moeder en zuster.
- Hij d'w'le haar bijna met geweld het rijtuig in, want z' verzette zich nog.
- En intusschen komt Benno hier en begint weer te spelen! riep zij.
- Ach, wel neen! zegde hij driftig.
- Vooruit koetsier! Met wien zou hij nu spelen, als er niet ben? En in 't h'ot ge bij u, zooda men in de midde-eeuwen den duivel in een fleschke bij zich droeg goed toegestopt, opdat hij geen onheil zou aarichten.
- Hij lachte ongedwongen.
- Anne-Marie wilde schuw op zij schuiven, zoo ver mogelijk van hem weg. Maar zij kon het niet van zich verkrijgen. Het was toch een verstoontend gevoel, bij al dit verdriet, iemand naast haar te hebben die zorg voor haar droeg en goed en vriendelijk voor haar was!
- En dan weer moest zij danken: ik droom het allemaal Straks word ik wakker in mijn bed in Waekerode en voel mij nog verward in mijn hoofd van al den onzin die mij door de hersens is gegaan, als zou ik met Horst van Henning, dien ellendeling, dien boozegest van mijn broeder, in den avond, in een rijtuig door Berlijn hebben gereden, en nog wel zonder eenigen angst voor hem te hebben! Dat was nog wel het zonderlingste.
- En alsof hij met gezelfzame gedachten kon raden, zegde hij:
- Gij kunt gerust zijn. Ik zal u waarlijk niets doen.
- Daarvan was zij overtuigd, zonder dat zij zou hebben kunnen zeggen waarom. En nu wist zij ook dat het geen droom was, want te midden van al haren kommer begon zij een werkelijken honger te voelen.
- En weer was het alsof de man naast haar wist wat er in haar omging, want hij zegde verstoontend:
- Wij zijn er dadelijk. Eene tas

eigenaar van eene groote hoeve, had groote inkomsten en, indien hij had willen tellen, bezat bijna het millioen dat men hem toeschreef, maar hij hield er eene soort hoornmoed op na, om de bestaandheden zijner fortuinen niet te ontbloeten.

Noch een goed, noch een slecht man, in den grond, weeler een onverschillige. Dienzelfden avond omstreeks 4 ure, begaf hij zich ten huize van zijnen gebuur Trifaille, een arme, dikwijls zieke stumper, met eene vrouw, door moederschap vergaan, en vier kleine kinderen. Trifaille was zonder bezigheid, maar in het schoone jaar geijde werd hij dikwijls door M. Bonneuil, tot werken aangewezen.

- Goed's avond, zegde hij binnentredende.

- Goeden avond, mijnheer Bonneuil, antwoordde de Trifaille's, grooten en kleinen.

- Men ontneemt mij vruchtenmerg in de koorngroef, zegde de miljoenenbezitter op barschen toon. Vervoortlooft gij u dit?

Trifaille stemde, werd rood bleek, verfrommelde zijne klak in de handen maar bekende niets.

- Spreek op, Katharine, zegde mijnheer Bonneuil tot de vrouw, is het van hier dat men in mijne koorngroef is geweest?

- Ja, mijnheer Bonneuil, zegde de vrouw vastberaden.

- Hoe dwelt gij dat doen? Gij weet toch goed dat het slecht heet? Gij waagt er veel aan... En indien gij nu oecus naar de geveenschap moest gaan voor d'n hul van kruisvoage voedsel dat gij elken dag gedurende vijf of zes dagen neemt, naar men mij verzekerde, en mij neemt, zou dat niet zeer erg zijn?

De gansche stam der Trifaille's bong het hoofd voor de krachten van M. Bonneuil's redeneering.

- Ik weet wel, stemde het hoofd der familie in, dat men niets mag nemen dat aan een ander toebehoort, maar...

- Wat wildt gij zeggen?

- Maar er komen oogeblikken die er u wel toe dwingen...

- Wanneer?

- Wanneer de kinderen hongerig zijn.

- Wat babbel gij daar?

- De waarheid. Sinds vier dagen eten wij slechts vruchtenmerg, een arbid, geen geld, geen krediet. En liever noch dan brood noch aard'ppen te stelen, namen wij vruchtenmerg... Dat is nog het minste waard en het brokkent u ook de miast mogelijke schade, gij zoudt toch zeker niet willen dat men zegde dat gij ons van honger hebt laten omkomen aan uwe deur, gij en zoo rijk nu!

- Dat zal men niet beweeren! zoo deroover M. Bonneuil op waardige wijze. Niet alleen zal ik er aan mijn zw'nd oerklagen, maar ik laat u toe veert te gaan en gij kunt zelfs zoodveer als het u lust ik zal de opdracht aan Baptist

Noch een goed, noch een slecht man, in den grond, weeler een onverschillige. Dienzelfden avond omstreeks 4 ure, begaf hij zich ten huize van zijnen gebuur Trifaille, een arme, dikwijls zieke stumper, met eene vrouw, door moederschap vergaan, en vier kleine kinderen. Trifaille was zonder bezigheid, maar in het schoone jaar geijde werd hij dikwijls door M. Bonneuil, tot werken aangewezen.

- Goed's avond, zegde hij binnentredende.

- Goeden avond, mijnheer Bonneuil, antwoordde de Trifaille's, grooten en kleinen.

- Men ontneemt mij vruchtenmerg in de koorngroef, zegde de miljoenenbezitter op barschen toon. Vervoortlooft gij u dit?

Trifaille stemde, werd rood bleek, verfrommelde zijne klak in de handen maar bekende niets.

- Spreek op, Katharine, zegde mijnheer Bonneuil tot de vrouw, is het van hier dat men in mijne koorngroef is geweest?

- Ja, mijnheer Bonneuil, zegde de vrouw vastberaden.

- Hoe dwelt gij dat doen? Gij weet toch goed dat het slecht heet? Gij waagt er veel aan... En indien gij nu oecus naar de geveenschap moest gaan voor d'n hul van kruisvoage voedsel dat gij elken dag gedurende vijf of zes dagen neemt, naar men mij verzekerde, en mij neemt, zou dat niet zeer erg zijn?

De gansche stam der Trifaille's bong het hoofd voor de krachten van M. Bonneuil's redeneering.

- Ik weet wel, stemde het hoofd der familie in, dat men niets mag nemen dat aan een ander toebehoort, maar...

- Wat wildt gij zeggen?

- Maar er komen oogeblikken die er u wel toe dwingen...

- Wanneer?

- Wanneer de kinderen hongerig zijn.

- Wat babbel gij daar?

- De waarheid. Sinds vier dagen eten wij slechts vruchtenmerg, een arbid, geen geld, geen krediet. En liever noch dan brood noch aard'ppen te stelen, namen wij vruchtenmerg... Dat is nog het minste waard en het brokkent u ook de miast mogelijke schade, gij zoudt toch zeker niet willen dat men zegde dat gij ons van honger hebt laten omkomen aan uwe deur, gij en zoo rijk nu!

- Dat zal men niet beweeren! zoo deroover M. Bonneuil op waardige wijze. Niet alleen zal ik er aan mijn zw'nd oerklagen, maar ik laat u toe veert te gaan en gij kunt zelfs zoodveer als het u lust ik zal de opdracht aan Baptist

Noch een goed, noch een slecht man, in den grond, weeler een onverschillige. Dienzelfden avond omstreeks 4 ure, begaf hij zich ten huize van zijnen gebuur Trifaille, een arme, dikwijls zieke stumper, met eene vrouw, door moederschap vergaan, en vier kleine kinderen. Trifaille was zonder bezigheid, maar in het schoone jaar geijde werd hij dikwijls door M. Bonneuil, tot werken aangewezen.

- Goed's avond, zegde hij binnentredende.

- Goeden avond, mijnheer Bonneuil, antwoordde de Trifaille's, grooten en kleinen.

- Men ontneemt mij vruchtenmerg in de koorngroef, zegde de miljoenenbezitter op barschen toon. Vervoortlooft gij u dit?

Trifaille stemde, werd rood bleek, verfrommelde zijne klak in de handen maar bekende niets.

- Spreek op, Katharine, zegde mijnheer Bonneuil tot de vrouw, is het van hier dat men in mijne koorngroef is geweest?

- Ja, mijnheer Bonneuil, zegde de vrouw vastberaden.

- Hoe dwelt gij dat doen? Gij weet toch goed dat het slecht heet? Gij waagt er veel aan... En indien gij nu oecus naar de geveenschap moest gaan voor d'n hul van kruisvoage voedsel dat gij elken dag gedurende vijf of zes dagen neemt, naar men mij verzekerde, en mij neemt, zou dat niet zeer erg zijn?

De gansche stam der Trifaille's bong het hoofd voor de krachten van M. Bonneuil's redeneering.

- Ik weet wel, stemde het hoofd der familie in, dat men niets mag nemen dat aan een ander toebehoort, maar...

- Wat wildt gij zeggen?

- Maar er komen oogeblikken die er u wel toe dwingen...

- Wanneer?

- Wanneer de kinderen hongerig zijn.

- Wat babbel gij daar?

- De waarheid. Sinds vier dagen eten wij slechts vruchtenmerg, een arbid, geen geld, geen krediet. En liever noch dan brood noch aard'ppen te stelen, namen wij vruchtenmerg... Dat is nog het minste waard en het brokkent u ook de miast mogelijke schade, gij zoudt toch zeker niet willen dat men zegde dat gij ons van honger hebt laten omkomen aan uwe deur, gij en zoo rijk nu!

- Dat zal men niet beweeren! zoo deroover M. Bonneuil op waardige wijze. Niet alleen zal ik er aan mijn zw'nd oerklagen, maar ik laat u toe veert te gaan en gij kunt zelfs zoodveer als het u lust ik zal de opdracht aan Baptist

Noch een goed, noch een slecht man, in den grond, weeler een onverschillige. Dienzelfden avond omstreeks 4 ure, begaf hij zich ten huize van zijnen gebuur Trifaille, een arme, dikwijls zieke stumper, met eene vrouw, door moederschap vergaan, en vier kleine kinderen. Trifaille was zonder bezigheid, maar in het schoone jaar geijde werd hij dikwijls door M. Bonneuil, tot werken aangewezen.

- Goed's avond, zegde hij binnentredende.

- Goeden avond, mijnheer Bonneuil, antwoordde de Trifaille's, grooten en kleinen.

- Men ontneemt mij vruchtenmerg in de koorngroef, zegde de miljoenenbezitter op barschen toon. Vervoortlooft gij u dit?

Trifaille stemde, werd rood bleek, verfrommelde zijne klak in de handen maar bekende niets.

- Spreek op, Katharine, zegde mijnheer Bonneuil tot de vrouw, is het van hier dat men in mijne koorngroef is geweest?

- Ja, mijnheer Bonneuil, zegde de vrouw vastberaden.

- Hoe dwelt gij dat doen? Gij weet toch goed dat het slecht heet? Gij waagt er veel aan... En indien gij nu oecus naar de geveenschap moest gaan voor d'n hul van kruisvoage voedsel dat gij elken dag gedurende vijf of zes dagen neemt, naar men mij verzekerde, en mij neemt, zou dat niet zeer erg zijn?

De gansche stam der Trifaille's bong het hoofd voor de krachten van M. Bonneuil's redeneering.

- Ik weet wel, stemde het hoofd der familie in, dat men niets mag nemen dat aan een ander toebehoort, maar...

- Wat wildt gij zeggen?

- Maar er komen oogeblikken die er u wel toe dwingen...

- Wanneer?

- Wanneer de kinderen hongerig zijn.

- Wat babbel gij daar?

- De waarheid. Sinds vier dagen eten wij slechts vruchtenmerg, een arbid, geen geld, geen krediet. En liever noch dan brood noch aard'ppen te stelen, namen wij vruchtenmerg... Dat is nog het minste waard en het brokkent u ook de miast mogelijke schade, gij zoudt toch zeker niet willen dat men zegde dat gij ons van honger hebt laten omkomen aan uwe deur, gij en zoo rijk nu!

- Dat zal men niet beweeren! zoo deroover M. Bonneuil op waardige wijze. Niet alleen zal ik er aan mijn zw'nd oerklagen, maar ik laat u toe veert te gaan en gij kunt zelfs zoodveer als het u lust ik zal de opdracht aan Baptist

Noch een goed, noch een slecht man, in den grond, weeler een onverschillige. Dienzelfden avond omstreeks 4 ure, begaf hij zich ten huize van zijnen gebuur Trifaille, een arme, dikwijls zieke stumper, met eene vrouw, door moederschap vergaan, en vier kleine kinderen. Trifaille was zonder bezigheid, maar in het schoone jaar geijde werd hij dikwijls door M. Bonneuil, tot werken aangewezen.

- Goed's avond, zegde hij binnentredende.

- Goeden avond, mijnheer Bonneuil, antwoordde de Trifaille's, grooten en kleinen.

- Men ontneemt mij vruchtenmerg in de koorngroef, zegde de miljoenenbezitter op barschen toon. Vervoortlooft gij u dit?

Trifaille stemde, werd rood bleek, verfrommelde zijne klak in de handen maar bekende niets.

- Spreek op, Katharine, zegde mijnheer Bonneuil tot de vrouw, is het van hier dat men in mijne koorngroef is geweest?

- Ja, mijnheer Bonneuil, zegde de vrouw vastberaden.

- Hoe dwelt gij dat doen? Gij weet toch goed dat het slecht heet? Gij waagt er veel aan... En indien gij nu oecus naar de geveenschap moest gaan voor d'n hul van kruisvoage voedsel dat gij elken dag gedurende vijf of zes dagen neemt, naar men mij verzekerde, en mij neemt, zou dat niet zeer erg zijn?

De gansche stam der Trifaille's bong het hoofd voor de krachten van M. Bonneuil's redeneering.

- Ik weet wel, stemde het hoofd der familie in, dat men niets mag nemen dat aan een ander toebehoort, maar...

- Wat wildt gij zeggen?

- Maar er komen oogeblikken die er u wel toe dwingen...

- Wanneer?

- Wanneer de kinderen hongerig zijn.

- Wat babbel gij daar?

- De waarheid. Sinds vier dagen eten wij slechts vruchtenmerg, een arbid, geen geld, geen krediet. En liever noch dan brood noch aard'ppen te stelen, namen wij vruchtenmerg... Dat is nog het minste waard en het brokkent u ook de miast mogelijke schade, gij zoudt toch zeker niet willen dat men zegde dat gij ons van honger hebt laten omkomen aan uwe deur, gij en zoo rijk nu!

- Dat zal men niet beweeren! zoo deroover M. Bonneuil op waardige wijze. Niet alleen zal ik er aan mijn zw'nd oerklagen, maar ik laat u toe veert te gaan en gij kunt zelfs zoodveer als het u lust ik zal de opdracht aan Baptist

Noch een goed, noch een slecht man, in den grond, weeler een onverschillige. Dienzelfden avond omstreeks 4 ure, begaf hij zich ten huize van zijnen gebuur Trifaille, een arme, dikwijls zieke stumper, met eene vrouw, door moederschap vergaan, en vier kleine kinderen. Trifaille was zonder bezigheid, maar in het schoone jaar geijde werd hij dikwijls door M. Bonneuil, tot werken aangewezen.

- Goed's avond, zegde hij binnentredende.

- Goeden avond, mijnheer Bonneuil, antwoordde de Trifaille's, grooten en kleinen.

- Men ontneemt mij vruchtenmerg in de koorngroef, zegde de miljoenenbezitter op barschen toon. Vervoortlooft gij u dit?

Trifaille stemde, werd rood bleek, verfrommelde zijne klak in de handen maar bekende niets.

- Spreek op, Katharine, zegde mijnheer Bonneuil tot de vrouw, is het van hier dat men in mijne koorngroef is geweest?

- Ja, mijnheer Bonneuil, zegde de vrouw vastberaden.

- Hoe dwelt gij dat doen? Gij weet toch goed dat het slecht heet? Gij waagt er veel aan... En indien gij nu oecus naar de geveenschap moest gaan voor d'n hul van kruisvoage voedsel dat gij elken dag gedurende vijf of zes dagen neemt, naar men mij verzekerde, en mij neemt, zou dat niet zeer erg zijn?

De gansche stam der Trifaille's bong het hoofd voor de krachten van M. Bonneuil's redeneering.

- Ik weet wel, stemde het hoofd der familie in, dat men niets mag nemen dat aan een ander toebehoort, maar...

- Wat wildt gij zeggen?

- Maar er komen oogeblikken die er u wel toe dwingen...

- Wanneer?

- Wanneer de kinderen hongerig zijn.

- Wat babbel gij daar?

- De waarheid. Sinds vier dagen eten wij slechts vruchtenmerg, een arbid, geen geld, geen krediet. En liever noch dan brood noch aard'ppen te stelen, namen wij vruchtenmerg... Dat is nog het minste waard en het brokkent u ook de miast mogelijke schade, gij zoudt toch zeker niet willen dat men zegde dat gij ons van honger hebt laten omkomen aan uwe deur, gij en zoo rijk nu!

- Dat zal men niet beweeren! zoo deroover M. Bonneuil op waardige wijze. Niet alleen zal ik er aan mijn zw'nd oerklagen, maar ik laat u toe veert te gaan en gij kunt zelfs zoodveer als het u lust ik zal de opdracht aan Baptist

Noch een goed, noch een slecht man, in den grond, weeler een onverschillige. Dienzelfden avond omstreeks 4 ure, begaf hij zich ten huize van zijnen gebuur Trifaille, een arme, dikwijls zieke stumper, met eene vrouw, door moederschap vergaan, en vier kleine kinderen. Trifaille was zonder bezigheid, maar in het schoone jaar geijde werd hij dikwijls door M. Bonneuil, tot werken aangewezen.

- Goed's avond, zegde hij binnentredende.

- Goeden avond, mijnheer Bonneuil, antwoordde de Trifaille's, grooten en kleinen.

- Men ontneemt mij vruchtenmerg in de koorngroef, zegde de miljoenenbezitter op barschen toon. Vervoortlooft gij u dit?

Trifaille stemde, werd rood bleek, verfrommelde zijne klak in de handen maar bekende niets.

- Spreek op, Katharine, zegde mijnheer Bonneuil tot de vrouw, is het van hier dat men in mijne koorngroef is geweest?

- Ja, mijnheer Bonneuil, zegde de vrouw vastberaden.

- Hoe dwelt gij dat doen? Gij weet toch goed dat het slecht heet? Gij waagt er veel aan... En indien gij nu oecus naar de geveenschap moest gaan voor d'n hul van kruisvoage voedsel dat gij elken dag gedurende vijf of zes dagen neemt, naar men mij verzekerde, en mij neemt, zou dat niet zeer erg zijn?

De gansche stam der Trifaille's bong het hoofd voor de krachten van M. Bonneuil's redeneering.

- Ik weet wel, stemde het hoofd der familie in, dat men niets mag nemen dat aan een ander toebehoort, maar...

- Wat wildt gij zeggen?

- Maar er komen oogeblikken die er u wel toe dwingen...

- Wanneer?

- Wanneer de kinderen hongerig zijn.

- Wat babbel gij daar?

- De waarheid. Sinds vier dagen eten wij slechts vruchtenmerg, een arbid, geen geld, geen krediet. En liever noch dan brood noch aard'ppen te stelen, namen wij vruchtenmerg... Dat is nog het minste waard en het brokkent u ook de miast mogelijke schade, gij zoudt toch zeker niet willen dat men zegde dat gij ons van honger hebt laten omkomen aan uwe deur, gij en zoo rijk nu!

- Dat zal men niet beweeren! zoo deroover M. Bonneuil op waardige wijze. Niet alleen zal ik er aan mijn zw'nd oerklagen, maar ik laat u toe veert te gaan en gij kunt zelfs zoodveer als het u lust ik zal de opdracht aan Baptist

Noch een goed, noch een slecht man, in den grond, weeler een onverschillige. Dienzelfden avond omstreeks 4 ure, begaf hij zich ten huize van zijnen gebuur Trifaille, een arme, dikwijls zieke stumper, met eene vrouw, door moederschap vergaan, en vier kleine kinderen. Trifaille was zonder bezigheid, maar in het schoone jaar geijde werd hij dikwijls door M. Bonneuil, tot werken aangewezen.

- Goed's avond, zegde hij binnentredende.

- Goeden avond, mijnheer Bonneuil, antwoordde de Trifaille's, grooten en kleinen.

- Men ontneemt mij vruchtenmerg in de koorngroef, zegde de miljoenenbezitter op barschen toon. Vervoortlooft gij u dit?

Trifaille stemde, werd rood bleek, verfrommelde zijne klak in de handen maar bekende niets.

- Spreek op, Katharine, zegde mijnheer Bonneuil tot de vrouw, is het van hier dat men in mijne koorngroef is geweest?

- Ja, mijnheer Bonneuil, zegde de vrouw vastberaden.

- Hoe dwelt gij dat doen? Gij weet toch goed dat het slecht heet? Gij waagt er veel aan... En indien gij nu oecus naar de geveenschap moest gaan voor d'n hul van kruisvoage voedsel dat gij elken dag gedurende vijf of zes dagen neemt, naar men mij verzekerde, en mij neemt, zou dat niet zeer erg zijn?

De gansche stam der Trifaille's bong het hoofd voor de krachten van M. Bonneuil's redeneering.

- Ik weet wel, stemde het hoofd der familie in, dat men niets mag nemen dat aan een ander toebehoort, maar...

- Wat wildt gij zeggen?

- Maar er komen oogeblikken die er u wel toe dwingen...

- Wanneer?

- Wanneer de kinderen hongerig zijn.

- Wat babbel gij daar?

- De waarheid. Sinds vier dagen eten wij slechts vruchtenmerg, een arbid, geen geld, geen krediet. En liever noch dan brood noch aard'ppen te stelen, namen wij vruchtenmerg... Dat is nog het minste waard en het brokkent u ook de miast mogelijke schade, gij zoudt toch zeker niet willen dat men zegde dat gij ons van honger hebt laten omkomen aan uwe deur, gij en zoo rijk nu!

- Dat zal men niet beweeren! zoo deroover M. Bonneuil op waardige wijze. Niet alleen zal ik er aan mijn zw'nd oerklagen, maar ik laat u toe veert te gaan en gij kunt zelfs zoodveer als het u lust ik zal de opdracht aan Baptist

Noch een goed, noch een slecht man, in den grond, weeler een onverschillige. Dienzelfden avond omstreeks 4 ure, begaf hij zich ten huize van zijnen gebuur Trifaille, een arme, dikwijls zieke stumper, met eene vrouw, door moederschap vergaan, en vier kleine kinderen. Trifaille was zonder bezigheid, maar in het schoone jaar geijde werd hij dikwijls door M. Bonneuil, tot werken aangewezen.

- Goed's avond, zegde hij binnentredende.

- Goeden avond, mijnheer Bonneuil, antwoordde de Trifaille's, grooten en kleinen.

- Men ontneemt mij vruchtenmerg in de koorngroef, zegde de miljoenenbezitter op barschen toon. Vervoortlooft gij u dit?

Trifaille stemde, werd rood bleek, verfrommelde zijne klak in de handen maar bekende niets.

- Spreek op, Katharine, zegde mijnheer Bonneuil tot de vrouw, is het van hier dat men in mijne koorngroef is geweest?

- Ja, mijnheer Bonneuil, zegde de vrouw vastberaden.

- Hoe dwelt gij dat doen? Gij weet toch goed dat het slecht heet? Gij waagt er veel aan... En indien gij nu oecus naar de geveenschap moest gaan voor d'n hul van kruisvoage voedsel dat gij elken dag gedurende vijf of zes dagen neemt, naar men mij verzekerde, en mij neemt, zou dat niet zeer erg zijn?

De gansche stam der Trifaille's bong het hoofd voor de krachten van M. Bonneuil's redeneering.

- Ik weet wel, stemde het hoofd der familie in, dat men niets mag nemen dat aan een ander toebehoort, maar...

- Wat wildt gij zeggen?

- Maar er komen oogeblikken die er u wel toe dwingen...

- Wanneer?

- Wanneer de kinderen hongerig zijn.

- Wat babbel gij daar?

- De waarheid. Sinds vier dagen eten wij slechts vruchtenmerg, een arbid, geen geld, geen krediet. En liever noch dan brood noch aard'ppen te stelen, namen wij vruchtenmerg... Dat is nog het minste waard en het brokkent u ook de miast mogelijke schade, gij zoudt toch zeker niet willen dat men zegde dat gij ons van honger hebt laten omkomen aan uwe deur, gij en zoo rijk nu!

- Dat zal men niet beweeren! zoo deroover M. Bonneuil op waardige wijze. Niet alleen zal ik er aan mijn zw'nd oerklagen, maar ik laat u toe veert te gaan en gij kunt zelfs zoodveer als het u lust ik zal de opdracht aan Baptist

Noch een goed, noch een slecht man, in den grond, weeler een onverschillige. Dienzelfden avond omstreeks 4 ure, begaf hij zich ten huize van zijnen gebuur Trifaille, een arme, dikwijls zieke stumper, met eene vrouw, door moederschap vergaan, en vier kleine kinderen. Trifaille was zonder bezigheid, maar in het schoone jaar geijde werd hij dikwijls door M. Bonneuil, tot werken aangewezen.

- Goed's avond, zegde hij binnentredende.

- Goeden avond, mijnheer Bonneuil, antwoordde de Trifaille's, grooten en kleinen.

- Men ontneemt mij vruchtenmerg in de koorngroef, zegde de miljoenenbezitter op barschen toon. Vervoortlooft gij u dit?

Trifaille stemde, werd rood bleek, verfrommelde zijne klak in de handen maar bekende niets.

- Spreek op, Katharine, zegde mijnheer Bonneuil tot de vrouw, is het van hier dat men in mijne koorngroef is geweest?

- Ja, mijnheer Bonneuil, zegde de vrouw vastberaden.

- Hoe dwelt gij dat doen? Gij weet toch goed dat het slecht heet? Gij waagt er veel aan... En indien gij nu oecus naar de geveenschap moest gaan voor d'n hul van kruisvoage voedsel dat gij elken dag gedurende vijf of zes dagen neemt, naar men mij verzekerde, en mij neemt, zou dat niet zeer erg zijn?

De gansche stam der Trifaille's bong het hoofd voor de krachten van M. Bonneuil's redeneering.

- Ik weet wel, stemde het hoofd der familie in, dat men niets mag nemen dat aan een ander toebehoort, maar...

- Wat wildt gij zeggen?

- Maar er komen oogeblikken die er u wel toe dwingen...

- Wanneer?

- Wanneer de kinderen hongerig zijn.

- Wat babbel gij daar?

- De waarheid. Sinds vier dagen eten wij slechts vruchtenmerg, een arbid, geen geld, geen krediet. En liever noch dan brood noch aard'ppen te stelen, namen wij vruchtenmerg... Dat is nog het minste waard en het brokkent u ook de miast mogelijke schade, gij zoudt toch zeker niet willen dat men zegde dat gij ons van honger hebt laten omkomen aan uwe deur, gij en zoo rijk nu!

- Dat zal men niet beweeren! zoo deroover M. Bonneuil op waardige wijze. Niet alleen zal ik er aan mijn zw'nd oerklagen, maar ik laat u toe veert te gaan en gij kunt zelfs zoodveer als het u lust ik zal de opdracht aan Baptist

Noch een goed, noch een slecht man, in den grond, weeler een onverschillige. Dienzelfden avond omstreeks 4 ure, begaf hij zich ten huize van zijnen gebuur Trifaille, een arme, dikwijls zieke stumper, met eene vrouw, door moederschap vergaan, en vier kleine kinderen. Trifaille was zonder bezigheid, maar in het schoone jaar geijde werd hij dikwijls door M. Bonneuil, tot werken aangewezen.

- Goed's avond, zegde hij binnentredende.

- Goeden avond, mijnheer Bonneuil, antwoordde de Trifaille's, grooten en kleinen.

- Men ontneemt mij vruchtenmerg in de koorngroef, zegde de miljoenenbezitter op barschen toon. Vervoortlooft gij u dit?

Trifaille stemde, werd rood bleek, verfrommelde zijne klak in de handen maar bekende niets.

- Spreek op, Katharine, zegde mijnheer Bonneuil tot de vrouw, is het van hier dat men in mijne koorngroef is geweest?

- Ja, mijnheer Bonneuil, zegde de vrouw vastberaden.

- Hoe dwelt gij dat doen? Gij weet toch goed dat het slecht heet? Gij waagt er veel aan... En indien gij nu oecus naar de geveenschap moest gaan voor d'n hul van kruisvoage voedsel dat gij elken dag gedurende vijf of zes dagen neemt, naar men mij verzekerde, en mij neemt, zou dat niet zeer erg zijn?

De gansche stam der Trifaille's bong het hoofd voor de krachten van M. Bonneuil's redeneering.

- Ik weet wel, stemde het hoofd der familie in, dat men niets mag nemen dat aan een ander toebehoort, maar...

- Wat wildt gij zeggen?

- Maar er komen oogeblikken die er u wel toe dwingen...

- Wanneer?

- Wanneer de kinderen hongerig zijn.

- Wat babbel gij daar?

- De waarheid. Sinds vier dagen eten wij slechts vruchtenmerg, een arbid, geen geld, geen krediet. En liever noch dan brood noch aard'ppen te stelen, namen wij vruchtenmerg... Dat is nog het minste waard en het brokkent u ook de miast mogelijke schade, gij zoudt toch zeker niet willen dat men zegde dat gij ons van honger hebt laten omkomen aan uwe deur, gij en zoo rijk nu!

- Dat zal men niet beweeren! zoo deroover M. Bonneuil op waardige wijze. Niet alleen zal ik er aan mijn zw'nd oerklagen, maar ik laat u toe veert te gaan en gij kunt zelfs zoodveer als het u lust ik zal de opdracht aan Baptist

Noch een goed, noch een slecht man, in den grond, weeler een onverschillige. Dienzelfden avond omstreeks 4 ure, begaf hij zich ten huize van zijnen gebuur Trifaille, een arme, dikwijls zieke stumper, met eene vrouw, door moederschap vergaan, en vier kleine kinderen. Trifaille was zonder bezigheid, maar in het schoone jaar geijde werd hij dikwijls door M. Bonneuil, tot werken aangewezen.

- Goed's avond, zegde hij binnentredende.

- Goeden avond, mijnheer Bonneuil, antwoordde de Trifaille's, grooten en kleinen.

- Men ontneemt mij vruchtenmerg in de koorngroef, zegde de miljoenenbezitter op barschen toon. Vervoortlooft gij u dit?

Trifaille stemde, werd rood bleek, verfrommelde zijne klak in de handen maar bekende niets.

- Spreek op, Katharine, zegde mijnheer Bonneuil tot de vrouw, is het van hier dat men in